

“No faig lletres perquè agraden a la gent, faig les lletres que a mi m'agraden”

A 25 anys, Pau Alabajos ha esdevingut un referent de la música en català. No és casualitat que les primeres còpies del seu nou disc, 'Teoria del caos', s'exhauriren amb rapidesa. La segona edició d'aquest treball ha coincidit amb el premi Ovidi Montllor com a millor disc de cançó d'autor, guardó que va rebre en una cita que també va homenatjar Joan Manuel Serrat.

Pau Alabajos (Torrent, Horta, 1982) trenca el mite segons el qual costa i molt fer-se un lloc al panorama musical. Ell ho ha aconseguit en entrar a la vintena i gràcies a unes lletres —un altre mite caigut— ben directes, farcides d'irreverència i oposades a allò que es coneix per *música comercial*. Ho ha aconseguit, també, tot barrejant la cançó d'autor amb els instruments clàssics, una fusió reeixida.

Els qui se'n senten atrets, ara tenen l'ocasió de gaudir de *Teoria del caos*, el seu segon disc. Hi trobaran lletres explícites —tant, o més, que la “Cançó explícita” que Alabajos va incloure al seu primer treball, *Futur en venda*— i la col·laboració del basc Ruper Ordorika, amb qui canta “Euskadi batega”. Fet i fet, el conflicte basc no és l'únic tema espinós que canta Alabajos: *Teoria del caos* inclou peces sobre la depredació del territori, sobre la impunitat amb què actuen determinats grupuscles d'extrema dreta o sobre la mateixa societat valenciana. També denuncia l'evasió de responsabilitats del govern de Francesc Camps després de l'accident de metro de València en què van morir 42 persones, a més de la situació que es viu a l'Iraq, a Rwanda o a Chiapas. Hi tenen cabuda les expressions “país amnèsic”, “polítics corsaris”, “revolta racional i nacional” o “un territori que costa vertebrar”; verbs com ara “claudicar”,

i, fins i tot, els “camps de golf” tan en voga o l'omnipotent “G8”. A les seues cançons, Pau Alabajos exorcitza tot allò que l'envolta i no li fa el pes. Ho explica en aquesta conversa en què també repassa la seua curta —però dilatada— trajectòria musical.

—**Com començàreu a cantar? Com arribàreu a publicar el vostre primer disc?**

—Prou arbitràriament. No resulta fàcil de publicar un disc, però tampoc no és tan complicat de cantar a l'àmbit *amateur*. El cas és que, quan passejava per València, m'agradava molt de veure músics tocant pel carrer, sense trampa, i amb un amic de Torrent vam decidir de fer igual, fins i tot interpretant alguna cançó meua. Aquest amic, però, ho va anar deixant, i vaig quedar-me tot sol. Més endavant m'acompanyaren els *músics furtius*.

—**On cantàveu?**

—Al carrer del Micalet. És l'únic lloc de tot València on no hi ha cotxes; a més, la paret de la Seu fa de pantalla i permet una bona acústica, encara que no disposes de cap equip de veu.

—**I com vau fer el trànsit del carrer a l'estudi d'enregistrament?**

—Un dia passà Vicent Sengermés, el productor de Cambra Rècords... Sant Vicent, que li diem molts, perquè ha donat la plataforma d'eixida pràcti-

cament a tots els músics valencians! Li va agradar allò què fèiem i ens va suggerir de fer proves al seu estudi. Nosaltres mai no havíem tingut contacte amb micròfons ni amb grans equips de so... Però, malgrat tot, vam enregistrar el nostre primer disc. Fou una presa de contacte. No sonava tan bé com calia, però si més no ens va servir per a engegar i per rodar pel país. Des del desembre del 2004, que va eixir aquell disc, hem fet més de 250 concerts.

—**Sempre heu tingut clar que volíeu barrejar la cançó d'autor amb la música clàssica?**

—Sí. Per buscar els músics, vaig posar un cartell al conservatori de Torrent, i així és com vaig establir contacte amb Laura Navarro, que avui és el 50% d'aquest projecte, tot i que a banda tenim diversos músics contractats. Volia que hi haguera música clàssica perquè m'agrada, n'escolte tot sovint, i perquè també expressa idees i sentiments, que és el que pretenen les meues cançons. La música pop és més rítmica, sona millor, però no té la capacitat emotiva dels instruments de cambra. Per això hi volia un violoncel, un violí... Un quartet de corda.

—**Els vostres concerts tenen sempre aquest format?**

—No. De vegades actuem amb el quartet de corda; unes altres, amb orquestra de cambra i format pop-rock; per últim, hi ha la versió minimalista, amb violí, guitarra i veu.

—**Ara heu publicat *Teoria del caos*. Esteu més contents amb el resultat?**

—Sí. Hem comptat amb la producció de Toni Xuclà. Hem enregistrar les bases amb Vicent Sengermés, però després hem mesclat i enregistrar allò més delicat —els violins, les guitarres i alguna veu— als estudis Kay de Manresa.

—**Alguns crítics asseguren que és un disc més madur. Ja se sol dir, això. En realitat, però, les cançons del segon disc són tan contundents com les**

del primer. Vosaltres noteu aquesta evolució?

—És més madur perquè tu creixes. És lògic. Gràcies als concerts que hem fet, hem vist la realitat social del país en primera persona. Val a dir, també, que al primer disc hi havia les meues cançons de tota la vida: unes d'escrites a 18 anys, i unes altres, a 22. Ara, en canvi, és la fotografia del moment. De l'inici del 2007 fins ara.

—Us han dit mai que algunes de les vostres lletres són massa explícites?

—Sí, és una crítica que ens han fet. És el típic debat al voltant de la politització de la cultura... Jo no faig lletres perquè agraden a la gent, faig les lletres que a mi m'agraden. Parle d'allò que em preocupa. Per a mi, la música és un vehicle per a expressar un seguit d'idees, com ho és la literatura, amb l'afegit que en el primer cas la gent és davant teu.

—No obstant això, sembleu tímids. Us hi considereu?

—Sí. Del tot. De fet, n'hi ha que no entenen que cantara al carrer o que ara isca als escenaris. En realitat, a l'escenari, ets un altre. Ets l'artista, no ets tu. Parles de les teues preocupacions, però l'escenari fa de tanca. Així i tot, acostu-

me a explicar les cançons en un to molt baix. No puc evitar-ho.

—Al nou disc, canteu un tema amb el basc Ruper Ordorika.

—Vam coincidir en un cicle de cançó de Castelló de la Ribera: érem ell i nosaltres. Tot un privilegi, vaja. Vam establir una bona relació, i fruit d'això li proposàrem de participar al nostre disc. Ha estat una mica complicat, però, ja que no hem arribat a coincidir físicament. Vaig enviar-li un *play back* de la part orquestral de la cançó i ell ha enregistrat la veu des d'Euskadi. Els tècnics han fet una tasca impressionant... És màgia!

—El català d'Ordorika és molt més que acceptable.

—Sí. Quimi Portet li ha fet d'assessor lingüístic, i el ben cert és que a la cançó pronuncia un autèntic català occidental de l'Horta.

—I com pot ser que hàgiu fet més de 250 concerts i alhora coste de trobar el disc en una gran ciutat com ara València?

—Aquesta és una assignatura pendent de la música en valencià i, en general, de la música valenciana. No hi ha una indústria forta, i es nota. Encara sort

que es pot trobar en alguns centres especialitzats.

—Acabem. Heu dit que aquest disc és una fotografia del moment que viviu, de la societat on viviu. Teniu esperances que la propera fotografia, el proper disc, siga més optimista?

—Sí. Sóc de l'opinió que, malgrat tot, fem passes endavant. Certament, el Partit Popular arrasa al País Valencià, però arribarà l'hora que caurà amb tot l'equip al damunt. Alhora que drecen la façana preciosa i presumptuosa de la Copa de l'Amèrica, la fórmula 1 i la Ciutat de les Arts i les Ciències, s'incrementa el deute. Això, tard o d'hora, els ha de passar factura. En cas d'haver guanyat el 2007, els partits de l'oposició haurien d'haver afrontat el deute generat pel PP, cosa que no hauria deixat de ser curiosa. Haurien d'haver fet una política d'austeritat que al cap de quatre o vuit anys els hauria dut novament a perdre el poder. Tant de bo siga al PP, a qui esclate la bombolla, i que no puguen dissimular-ho ni amb els mitjans de comunicació que manipulen sense embuts a favor seu.

Víctor Maceda